

ВОЈИСЛАВ КАРАНОВИЋ

СЛОВО О МИСЛИ

1.

Нека наша мисао буде оно
Неухватљиво, оно што измиче
А увек је ту,
Онај прамен магле који лебди
Унутар главе и чини
Да ствари понекад узврате поглед.

Нека нам помогне да издржимо
Невреме, црвени пљусак
Који споља и изнутра
Засипа нашу кожу.

Наша мисао нека буде
Као небо – без границе.
Као земља – тврда
И непробојна.

Нека нам дарује предах
У сенци дрвета смрти,
У времену.

И нека одржава живим
Осећање да је она,
Наша мисао,
Светлост без сенке,
Да нема почетак ни крај,
Нема тело ни душу,
Нема ни себе чак.

2.

Ствар је у овоме: ти ниси
Пуко варничење неурона у мозгу.
Ти си и мозак и пламен
И бродоломник избачен на обалу,
Онај који се усправља и чини
Прве кораке радујући се
Топлом песку под стопалима.

Свако зрно песка јесте сан
Којег се вечност живо сећа.
А мисао о леду и мисао
О пламену два су лица
Исте ствари која и није ствар.

3.

У мрежу речи можеш све
Да ухватиш, само не реч.
Реч је пре окце на мрежи
Или одблесак воде
На мирној површини зенице.

Уђи у срце речи, постани
Један његов откуцај.
Нека реч кроз тебе изрази оно
Што припада дну:
Морске звезде укопане у песак,
Звезде расуте по небу.

Нека свака реч буде похвала
Сунцу, месецу, облацима.
Докле год верујеш
Да су рука и покрет руке исто
И да једно без другог не постоје,

Биће ти блиска песничка слика
Која каже да је мисао кап воде
На сребрном телу рибе
Извучене на суво.

4.

Допусти да стојим крај тебе.
Бићу тиши од листа
Који уморно легне на тло.

Ако те помилујем по коси,
Нећеш осетити.
Чиниће ти се да је свака влас
Један замишљени човек
И да он у загрљају ваздуха
Дрхти.

Бујица звука улива се у тебе.
Свет се шири као осмех,
Или се скупља у уздах.
Ти си дрво у тешко проходној
Шуми, у којој се стабла
Не разликују од сенки.

Хоћу да будем увек уз тебе,
Да би ти понекад могао –
Као када се кроз густиш
Избије на чистину –
Да останеш сам.